

Олег Грищенко, із серії *Процвітання*, 2014, фрагмент, полотно, високий друк

Процвітання

13.08 - 15.09.14
Олег Грищенко

Експериментуючи з класичною графікою і народним мистецтвом, Олег Грищенко продовжує випробовувати їх на різних носіях. А також у просторі, який слугує імітацією природного світу. То розширюючи тему до пейзажу («Два», 2012), то звужуючи її до зернини («Меморія», 2013), у новому проекті автор «виросує» квіти, які стали закономірним продовженням останнього проекту в Я Галерея «Пам'ять зерен».

За зізнанням художника, свої образи він «перемалював» із квітів українських майстрів – робіт Ганни Шостак, петриківських і народних авторів. Визначальним для їх появи стала спадкова «схильність»

Грищенка до флористичної теми, а також спроба утвердження природної циклічності в достатньо герметичному галерейному просторі. Заглядаючи у майбутнє, художник констатує «процвітання», яке вбачається не стільки в буквальному цвітінні, скільки в розвитку соціального середовища, відповідного викликам часу: «Попри складні часи, українському народному мистецтву притаманний оптимізм, а також віра в кращі часи, які неминуче наступлять».

Колись Ніна Денисова* розповідала про свої бажання: «Зараз у художника на багато чого не вистачає часу, бо однією рукою він відбивається від рейдерів, іншою – намагається заробити якісь гроші. А я просто хочу малювати квіти». Тепер таке бажання прийшло і до мене також. Ще рік тому, коли я працював над «Пам'яттю зерен», я знав, що в мене будуть цвісти квіти. Логічно, що наступним кроком після зернини став квіт, і так по колу: як дитина повторює поведінку дорослого, так і людина – навколишнє.

Моя мама малює дуже гарні квіти. А мене завжди переслідує спадковість: я відчуваю, що отримав у власність дещо, з чим до кінця не маю тями що робити, – але не маю жодних сумнівів, що ця штука потужна. Так раз до разу я намагаюся осмислювати це. Після роботи із зернами працюю з квітами, які по суті вже готові, відібрані народними майстрами, котрі малювали їх і сто років тому, і ще раніше. Їх приємно перемальовувати, перетворювати на кліше власних інтерпретацій, друкувати.

У теперішній час квіти отримали величезний асоціативний діапазон. Надто часто ми бачимо їх на місцях вбивств, на весняних деревах, у руках перехожих, знову на місцях вбивств, на клумбах транспортних розв'язок, у садах, де хотілося б шукати затишку... Та зрештою це люди надають квітам змісту, а вони завжди залишаються квітами. У мене є 23 форми квіток, – і 23 роки української держави. А також усвідомлення процвітання – хотілося б цього чи ні.

Олег Грищенко, 2014

* Ніна Денисова (р. н. 1942) – українська художниця і графік, член Спілки художників України, дружина художника й скульптора Миколи Малишка.

Олег Грищенко народився 1985 року в Житомирі. Живе і працює в Києві.

Навчався у Косівському художньому училищі, 2010 року закінчив Національну академію образотворчого мистецтва й архітектури (кафедра графіки), де продовжив навчання в асистентурі.

Ілюстратор, графік, автор відеоробіт та робіт у публічному просторі, послідовник класичної школи книжкової графіки, яку постійно переосмислює в роботі над власними artist book. Учасник мистецького об'єднання ВАЛ, що реалізує художні проекти, спрямовані на популяризацію графічної естетики.

Із 2008 року – автор і учасник персональних та групових проектів, всеукраїнських і міжнародних трієнале книжкової графіки та плакату. Брав участь у стипендійній програмі для молодих художників Genofond, реалізованій арт-центром Я Галерея у 2010 і 2011 роках. У співпраці з арт-центром художник представив три персональні проекти – Два (2012), НАродУ і Маршрут (2010). А також долучився до ряду групових проектів куратора Павла Гудімова, серед яких «Паперові війни» в рамках Art Vilnius '11 та Neofolk project – в рамках ГОГОЛЬFEST 2012. В останньому з проектів Меморія (разом із Емануель Кастелан та Кирилом Уколовим, в рамках програми MEMORANDUM), Олег Грищенко презентував експозицію «Пам'ять зерен», що «апелює до роботи з культурною пам'яттю – втраченою, відновленою, щойно здобутою».